

Risale-i Nur, materyalist fikirleri paramparça ediyor

—'Son şahitler'den Hakkı Yavuztürk'ün vefatının 9. yılında

rahmet duasıyla—

HAKKI YAVUZTÜRK KİMDİR?

Hakkı Yavuztürk, 1934'de Kemaliye'de doğdu. Sağlık memurluğu yaptı ve bu alanda emekli oldu. 1952'de Risale-i Nur'u okumaya başlamış; Bediüzzaman'ı müteaddit defalar ziyaret edip, dersinde bulunmuştur. Gazetemiz yazarlarından Yasemin Güleçyüz'ün babası ve Genel Yayın Müdürümüz Kâzım Güleçyüz'ün kayınpederi olan Hakkı Yavuztürk, 5 Ocak 2007'de Hakkın rahmetine kavuşmuş ve Eyüp Sultan Mezarlığı'na defnedilmiştir.

HATIRALARINDAN BİR DEMET

Hakkı Yavuztürk anlatıyor:

“Risale-i Nur Külliyyatından Küçük Sözler, Gençlik Rehberi ve Onuncu Söz denilen Haşir Risalesi'ni Bediüzzaman Hazretlerini tanımadan önce, 1952 yılı sonbaharında okumuştum. Önceleri pek bir şey anlayamamıştım, diyebilirim... Zira onları bir ilmihal ve dua kitabı gibi ortaokuldan arkadaşım olan Özer'den (Üzeyir Şenler) almıştım. O nazarla, yani dua kitabı telakkisiyle okuyordum. Daha sonra aynı arkadaşlar o zaman oturmakta olduğumuz Yenikapı'daki evimize yakın olan eski Aksaray Parkına, sabah namazlarından sonra yapılan Risale-i Nur okuma toplantılarına gider, bilhassa o tarihlerde İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe bölümü talebesi olan Muhsin Alev Ağabeyimizin okuma ve izahlarını dikkatle dinlerdik. Hiç unutmam, onların toplantılarını ve Risale-i Nur'dan haftanın muayyen günlerinde muhtelif bahisler okumalarını ve anlatmalarını gördükten sonra, bu eserlerin tefekkürle okunması, bir dua kitabı gibi okunmaması lâzım geldiğini anlamaya başlıyor, âdeta kendimde her geçen gün bir başkalık hissediyordum. Bunlar benim için o zamana kadar duymadığım izah tarzı, hâdiselere ve meselelere bakış şekilleriydi. Gerçi dinine bağlı bir

ailenin çocuğuydum. Babam, annem namaz kılarlardı. Ben o zamanlar daha namazımı (on sekiz yaşında olmama rağmen) tam olarak kılamıyordum. Ama çok içtimaî ve dinî kitaplar okumuştum. Sağlık Okulu ikinci sınıfına, yani Lise 2'ye gitmekle beraber, merak saikasıyla çeşitli mütalâalarım vardı. Fakat, Risale-i Nur bahisleri onların hiç birine benzemiyordu. (...)

“Bunlar bambaşka bir izah şekliydi. Fenlerin, ilim derslerinin kendi hususî dilleriyle Allah'tan bahsetmesi hakikatı, müsbet ilimlerle, imanı birleştiren yeni bir bakış açısı getiriyordu. Hazret-i Üstad, her Risalesinde ayrı ayrı mevzulara temas ederek, bu zamana kadar yazılagelen dinî eserlerden çok farklı izahlar yapıyordu. Bütün bunlar, bizler üzerinde bambaşka manevî bir bomba gibi tesirler yapıyor, mektepte fikrimize yerleştirilmek istenen materyalist fikirleri parça parça ediyordu, diyebilirim. Bu sebeplerle de, haftanın o muayyen toplantı günlerini, âdeta büyük bir iştiyakla bekliyorduk. Evet, bekliyorduk ki, yanlış bir lâiklik anlayışı neticesi, 'Allah'tan bahsetmeyi' ilericilik ve medeniyetçiliğe zıt sayan öğretmenlerimizin bize devamlı maddecilik telkin eden bunaltıcı havasından kurtulabilelim. Nasıl her fen, her ders, kendi lisan-ı mahsusuyla mütemadiyen Allah'tan bahsedermiş, öğrenelim.”

(Son Şahitler, 4. Cild, s. 427)